

Warszawa (miasto), 2017-10-15

MINISTERSTWO
FINANSÓW
00916 Warszawa
Warszawa
ul.Świętokrzyska 12

ODPOWIEDŹ

Odpowiedzi Ministra Finansów i Rozwoju z dnia 19 września 2017r. SP8.8005.55.2017 na pismo wnioskodawcy z dnia 13 marca 2017r.

Po otrzymaniu odpowiedzi od Dyrektora Departamentu Systemu Podatkowego [redacted] pragnę podkreślić, iż decyzja o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec członków KIDP wymienionych w piśmie z dnia 13 marca 2017r. należy do uznania Ministra Finansów i Rozwoju. Jednak z pisma Pana Dyrektora wynika, że zostały wzięte pod uwagę niektóre zastrzeżenia, co do niektórych regulacji prawa wewnętrznego i zachowań członków KIDP. Mając na uwadze powyższe w formie postulatywnej chcę przedstawić swoje stanowisko, które mam nadzieję także zostanie uwzględnione przez Ministra Rozwoju i Finansów przy dalszym kształtowaniu formy ustrojowej samorządu i jego regulacji. Jeśli chodzi o postępowanie dyscyplinarne postuluję, po pierwsze, aby zostały wprowadzone uchwałami KIDP lub ustawą unormowania ograniczające jego czas trwania na poszczególnych etapach. Mając na uwadze, że odpowiedzialność deliktowa w przypadku nieopłacania składek jest oparta na zasadzie winy postuluję, aby wprowadzono zapis, że w przypadku umorzenia lub zwolnienia z obowiązku opłacania składek nie można stawiać zarzutów i prowadzić postępowania dyscyplinarnego wobec doradcy podatkowego za ten okres, który jest objęty zwolnieniem i umorzeniem. Wszczęcie postępowania w tym przypadku jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Może jednak zdarzyć się, że powodem wszczęcia postępowania są konkretne dowody, że umorzenie lub zwolnienie z obowiązku opłacania składek członkowskich zostało uzyskane przez doradcę podatkowego na podstawie sfałszowanych dokumentów lub nieprawdziwych danych i informacji. Wówczas jednak zarzut jaki należy postawić doradcy podatkowemu w postępowaniu dyscyplinarnym, to zarzut uzyskania zwolnienia lub umorzenia składek w sposób bezprawny. Natomiast wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w związku z naruszenie art. 36 ust. 3 ustawy o doradztwie podatkowym po przedstawieniu przez doradcę podatkowego zaświadczenia urzędu pracy o statusie osoby bezrobotnej lub po umorzeniu zobowiązania z tytułu składek członkowskich nie mieści się w porządku prawnym państwa prawa i jest sprzeczne z zasadami na których opiera się kodeks postępowania karnego. Taki sposób postępowania organów KIDP świadczy o dokonywaniu niekonstytucyjnej wykładni art. 36 ust. 3 ustawy o doradztwie podatkowym i o braku właściwego nadzoru ze strony Ministra Finansów i Rozwoju w zakresie jego prerogatyw dot. dokonywania zmian w ustawie o doradztwie podatkowym i kontroli legalności statutu Krajowej Izby Doradców

Podatkowych oraz uchwał podejmowanych przez Krajowy Zjazd Doradców Podatkowych i Krajową Izbę Doradców Podatkowych (art. 62 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy o doradztwie podatkowym). Zapis art. 36 ust. 3 ustawy o doradztwie podatkowym, który nie wprowadza ograniczeń w obowiązku ustawowym opłacania składek wobec osób bezrobotnych jest niekonstytucyjny. Należy podkreślić, że prawo wewnętrzne innych korporacji prawniczych ogranicza obowiązek opłacania składek członkowskich przez wprowadzenie przepisu, że z obowiązku opłacania składek są zwolnieni członkowi korporacji, którzy przedstawiają zaświadczenie Urzędu Pracy o statusie osoby bezrobotnej. Przykładowo § 8 pkt 1 ppkt 2) uchwały nr 7/VIII/2010 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 10 grudnia 2010r. w sprawie wysokości składki członkowskiej i składki ubezpieczeniowej, zasad ich uiszczania i podziału, oraz funduszy celowych Krajowej Rady Radców Prawnych stanowi, że: z obowiązku uiszczania składki członkowskiej oraz składki ubezpieczeniowej są zwolnieni radcowie prawni niewykonujący zawodu radcy prawnego, zarejestrowani w urzędzie pracy jako bezrobotni – począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym radca prawny przedłoży radzie okręgowej izby zaświadczenie o umieszczeniu go w rejestrze bezrobotnych.

W odpowiedzi Ministra Finansów i Rozwoju z dnia 19 września 2017r. niewłaściwie używany jest termin: „wsparcie”. Po pierwsze w obecnej ustawie i prawie wewnętrznym zwolnienie z obowiązku opłacania składek członkowskich lub ich umorzenie przez samorząd zawodowy nie jest formą wspierania bezrobotnego doradcy podatkowego, zwłaszcza gdy w ślad za umorzeniem zobowiązania z tytułu nieopłaconych składek, wszczyna się postępowanie dyscyplinarne wobec doradcy podatkowego. Definicja słownikowa „wsparcia” to: udzielona komuś, zwłaszcza pomoc materialna, pieniężna; zapomoga, zasiłek. Natomiast zwolnienie z długu, którego nie może doradca podatkowy zapłacić, gdyż jest bezrobotny, obejmuje zakaz egzekwowania świadczeń niemożliwych do spełnienia, który jest jednym z elementów gwarancji cywilnej i konstytucyjnej ochrony podstawowych praw obywateli.

Nie do zaakceptowania jest też stanowisko KIDP oraz Ministra Finansów i Rozwoju w sprawach: kosztów pracy profesjonalnego pełnomocnika przy skorzystaniu z prawa do pomocy prawnej, oraz wieloletniej zwłoki w wyznaczeniu pełnomocnika przez organy dyscyplinarne. Prawo do sądu obejmuje prawo do reprezentowania uczestnika postępowania przez profesjonalnego pełnomocnika. Niezależnie od tego uczestnikowi postępowania dyscyplinarnego przysługuje prawo do załatwiania spraw w rozsądnym terminie. Z odpowiedzi udzielonej przez organy KIDP jasno wynika, że w ocenie KRDP regulacje ustrojowe samorządu podatkowego, przyznając doradcy podatkowemu prawo do pomocy prawnej nie rozstrzygają kwestii kosztów takiej pomocy prawnej. Wydaje się, że takie stanowisko KRDP jest nieuzasadnione. Koszty pomocy prawnej w obecnym stanie prawnym i de lege ferenda musi ponosić KIDP. Nie ma przesłanek, aby takimi kosztami obciążać skarb państwa lub wymagać od członków korporacji doradców podatkowych lub innych korporacji prawnych, aby taką pomoc prawną świadczyli bezpłatnie. Doradca podatkowy, adwokat lub radca prawny, reprezentujący doradcę podatkowego w postępowaniu wyjaśniającym lub dyscyplinarnym, ponoszą odpowiedzialność materialną za szkodę wyrządzaną nieprofesjonalnym postępowaniem w postępowaniu wyjaśniającym lub dyscyplinarnym. W tym zakresie muszą być ubezpieczeni od odpowiedzialności cywilnej. Obecnie OC doradców podatkowych nie obejmuje ryzyka błędów w sztuce w postępowaniach dyscyplinarnych. Niezależnie od tego należy zauważyć, że oprócz wynagrodzenia za pracę profesjonalny pełnomocnik ma prawo do zwrotu innych kosztów celowego prowadzenia sprawy jak np. kosztów przejazdu, kosztów kancelaryjnych, w tym wysyłki materiałów pocztą i kserowania dokumentów. Koszty i ryzyko prowadzenia sprawy mającej charakter absurdu mogą być większe, gdyż wymaga to przeprowadzenia większej kwerendy orzecznictwa w sprawach dyscyplinarnych do którego akurat trudno dotrzeć, czy zapoznania się z większą ilością monografii i

podręczników akademickich, aby wyjaśnić Rzecznikowi Dyscyplinarnemu i skarbnikowi pewne podstawowe pojęcia prawne, których nieznamość mogła się przyczynić wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej bezrobotnego, którego zobowiązanie zostało umorzone. Zdarza się też że osoby pracujące dla samorządu zawodowego mogą spowodować, że sąd nie będzie bezstronny, a wówczas ryzyko przegranej sprawy może ponieść profesjonalny pełnomocnik. Krajowa Izba Doradców Podatkowych dysponuje realnymi możliwościami pokrycia kosztów pomocy prawnej, gdyż liczy 8876 członków, z których około 8476 opłaca regularnie składki członkowskie w wysokości 80 złotych miesięcznie, co daje miesięczne dochody brutto KIDP w wysokości: 678 080 złotych. KIDP dysponuje także wielomilionowymi lokatami z zainwestowanych skumulowanych przychodów z lat poprzednich. Należy więc uzupełnić ustawę o doradztwie podatkowym o kwestie dot. opłacania kosztów pomocy prawnej przez KIDP. Taka regulacja w przyszłości z pewnością pozytywnie wpłynęłaby na postępowanie skarbnika jak i członków Krajowej Rady Doradców Podatkowych oraz samego Rzecznika Dyscyplinarnego, aby wszczynać postępowania wyjaśniające tylko w takich sprawach w których są dowody naruszenia w sposób zawiniony przez doradcę podatkowego zasad etyki zawodowej lub przepisów prawa. Należy podkreślić, że obecne stanowisko KRDP i jego akceptacja przez Ministra Finansów i Rozwoju w sprawie wszczynania postępowań dyscyplinarnych, gdzie delikt jest traktowany jako naruszenie przepisu rangi ustawowej, bez uwzględnienia kryterium winy narusza art. 6 ust. 2 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Stanowisko to pozostaje w niezgodzie z wielowiekowym dorobkiem cywilizacyjny prawa, wyznaczonym takimi kamieniami milowymi dorobku jurysprudencji, jak *paremiae coactio non est imputabilis*, czy też *culpa caret, qui scit, sed prohibere non potest; cum in verbis nulla ambiguitas est, non debet admitti voluntatis quaestio; iustitia non debet claudicare; male nostro iure uti non debemus; nostrum est iudicare secundum allegata et probata*; czy wreszcie: *nulla poena sine culpa*, która znajduje pełny wyraz w konstytucji RP (art. 42 Konstytucji RP) oraz ogólnych przepisach prawa materialnego. Zgodnie z obowiązującym Kodeksem karnym z 1997 roku jedną z przesłanek odpowiedzialności sprawcy czynu zabronionego jest możliwość przypisania mu winy w czasie popełnienia tegoż czynu. Jeżeli zatem jego zachowanie było niezawinione, nie popełnia przestępstwa (art. 1 § 3 kk). Na gruncie polskiego prawa karnego sprawca nie popełnia również wykroczenia, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie popełniania czynu zabronionego (art. 1 § 2 Kodeksu wykroczeń). Obecnie w postępowaniu wyjaśniającym z udziałem mamy do czynienia nie tylko z brakiem przesłanek do wszczęcia tego postępowania, ale i z przewlekłością postępowania, która narusza zarówno gwarancje konstytucyjne, sprawiedliwego i sprawnego prowadzenia postępowań (art. 45 ust. 1 ustawy Konstytucja RP), jak i prawo do zadośćuczynienia za przewlekłość postępowania (art. 77 ustawy Konstytucja RP). Taki stan rzeczy powoduje, że Ministrowi Finansów i Rozwoju można postawić zarzut nieprawidłowego ukształtowania ustawodawstwa ze szkodą dla doradców podatkowych w postępowaniu dyscyplinarnym, wynikający z naruszenia gwarancji traktatowych dla poszanowania elementarnych praw człowieka, zawartych w art. 6 ust. 1 konwencji o ochronie praw człowieka i jego podstawowych wolności. Postępowanie przygotowawcze poprzedzające postawienie zarzutów doradcy podatkowemu musi być definitywnie ograniczone w czasie. Jako, że do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy ustawy kodeks postępowania karnego jasną rzeczą jest, że do określenia czasu trwania postępowania wyjaśniającego należy stosować ustawowy czas trwania zarówno potencjalnego dochodzenia jak i śledztwa. Są to odpowiednio 2 i 3 miesiące. Teoretycznie postępowanie wyjaśniające powinno trwać nie dłużej niż 2 miesiące. Może być ono wydłużone do 3 miesięcy. Jako że Rzecznik Dyscyplinarny pełni funkcję prokuratora w postępowaniu dyscyplinarnym należy więc wprowadzić regulację, która dawałaby mu prawo do wydłużenia, przez wydanie postanowienia,

postępowania przygotowawczego do 3 miesięcy w wyjątkowo uzasadnionych przypadkach. Jednocześnie zasadniczo należy ograniczyć czas trwania postępowania wyjaśniającego („przygotowawczego”) do 2 miesięcy. W przypadku, gdy postępowanie przygotowawcze trwałoby dłużej niż 2 miesiące, a Rzecznik Dyscyplinarny nie przedłużył go do 3 miesięcy doradca podatkowy powinien mieć prawo do wyrażenia swojego niezadowolenia w formie prośby do komisji dyscyplinarnej z skargą na zbyt powolne i opieszale czynności. Doradca podatkowy powinien mieć także możliwość złożenia skargi na przewlekłość postępowania do sądu za pośrednictwem Rzecznika Dyscyplinarnego, jeśli opieszałość ma charakter przewlekłości, postępowanie trwa zdecydowanie dłużej niż 3 miesiące. Postulowałbym objęcie postępowań dyscyplinarnych ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Zaletą postulowanego rozwiązania jest to, że istnieją gotowe i szczegółowe rozwiązania legislacyjne. Istotna jest także okoliczność, że od czasu wejścia w życie ustawy o naruszeniu prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki minęła już dekada w trakcie której wiele szczegółowych kwestii zostało rozstrzygniętych przez orzecznictwo sądów polskich, jak i omówionych w doktrynie prawa.

Jeśli chodzi o tą część odpowiedzi Ministra Finansów i Rozwoju z dnia 19 września 2017r. SP8.8005.55.2017 na pismo wnioskodawcy z dnia 13 marca 2017r., która dotyczy statusu i sytuacji osób niepełnosprawnych i bezrobotnych, wykonujących zawody zaufania publicznego, to zupełnie nie wychodzi ona naprzeciw moim oczekiwaniom, bowiem nie opiera się na znajomości sytuacji prawnej i osobistej osób niepełnosprawnych i bezrobotnych, oraz lekceważy aspekty moralne i etyczne związane z całym zagadnieniem. I w tym sensie jest sprzeczna z deklaracją polityczną partii Prawo i Sprawiedliwość wspierania osób słabszych wobec podmiotów silniejszych w obrocie prawnym. Taka sytuacja lekceważenia potrzeb osób niepełnosprawnych i bezrobotnych narusza więc zaufanie do organu administracji publicznej ze strony obywatela z powodu nieprzestrzegania przez niego podstawowych zasad prawa administracyjnego, jak i rozmiłowania się z deklaracjami rządzącej partii politycznej w Polsce, przebudowy pasożytniczego układu stosunków pomiędzy bardziej i mniej uprzywilejowanymi członkami społeczeństwa.

Na wstępie do zarysu omówienia tego zagadnienia należy podkreślić, że kwestia ochrony osób niepełnosprawnych i bezrobotnych nie należy wcale do zakresu statusowych zadań izby wymienionych w § 6 ust. 1 pkt 1 i 3 Statutu Krajowej Izby Doradców Podatkowych, lecz do zakresu § 6 ust. 1 pkt 2 i 5 tego statutu. Ochrony tej także nie dotyczy § 6 ust. 3 uchwały nr 36/2014 IV Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych z dnia 11 stycznia 2014 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej Krajowej Izby Doradców Podatkowych. Zapis § 6 ust. 3 uchwały nr 36/2014 IV Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych po pierwsze w ogóle nie dotyczy osób niepełnosprawnych, gdyż osoby niepełnosprawne nie są osobami bezrobotnymi z definicji. Po drugie Minister Finansów i Rozwoju przeoczył błędność stosowania tej uchwały do osób bezrobotnych, gdyż zwalnianie takich osób z obowiązku uiszczania składek członkowskich nie może należeć do sfery uznaniowej samorządu zawodowego. Zapis uznaniowego zwolnienia z obowiązku świadczenia o którym mowa w § 6 ust. 3 ustawy o doradztwie podatkowym, niemożliwego do spełnienia dla osoby bezrobotnej i bez prawa do zasiłku jest w gruncie rzeczy niekonstytucyjny i nieważny na gruncie prawa cywilnego¹⁾ (art. 58 ustawy kodeks cywilny). Sytuacji osób bezrobotnych oraz niepełnosprawnych nie dotyczy także przepis § 6 ust. 7 Statutu Krajowej Izby Doradców Podatkowych, odnoszący się do osób, które przekroczyły 70. rok życia („senior”). Senior nie potrzebuje aktywizowania się zawodowo oraz nie ma możliwości ubiegania się o status osoby bezrobotnej z uwagi na prawo do uzyskania świadczeń emerytalnych po ukończeniu odpowiedniego wieku emerytalnego. Nawiasem to ujmując, tak rozumiany § 6 ust. 7 Statutu Krajowej Izby Doradców Podatkowych jest bezmyślnie zredukowany i

powielony z uchwał innych korporacji prawniczych, które mogły zupełnie inaczej go rozumieć niż KRDP.

Zupełnym nieporozumieniem jest też wnioskowanie, iż bariery dla osób wykluczonych społecznie mogą być usuwane poprzez „wspieranie” takich osób w drodze zwalniania z obowiązku opłacania składek członkowskich lub umarzania zaległych składek, czy też składania wniosków i postulatów, które akurat w zakresie postulowanej aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych zostały zupełnie zignorowane najpierw przez organy samorządu zawodowego doradców podatkowych, a następnie przez przedstawiciela Ministra Finansów Rozwoju i Finansów. Podkreślić należy, że poprzedni przewodniczący KRDP [] uwzględnił jedynie postulaty dotyczące wprowadzenia do regulacji wewnętrznych procedury umarzania i zwalniania doradców podatkowych ze składek członkowskich. Natomiast nigdy nie zostały ani zrozumiane ani podniesione, ani też nigdy organy samorządu zawodowego nie udzieliły odpowiedzi na moje postulaty dot. osób niepełnosprawnych. W szczególności członkowie KRDP nie rozumieją na czym polega problematyka genezy wykluczenia społecznego i zawodowego, że proces ten jest długotrwały, oraz istoty samego wykluczenia społecznego i zawodowego osób niepełnosprawnych, że samo wykluczenie jest już barierą, która ma wieloraki charakter. Tak więc przejawem dyskryminowania osób niepełnosprawnych definiowanego jako ograniczanie praw jest ograniczenie się przez samorząd zawodowy do stanowienia regulacji i działalności, polegającej na podejmowaniu decyzji o zwalnianiu z obowiązku uiszczania składek członkowskich lub umarzaniu naliczonych składek członkowskich²). Formy i narzędzia aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych zostały określone w prawie traktatowym.

1. art. 15. Europejskiej Karty Społecznej Rady Europy z 18.10.1961 r., który przewiduje, że w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym skutecznego wykonywania prawa do szkolenia zawodowego, rehabilitacji oraz readaptacji zawodowej i społecznej, strony zobowiązują się do podejmowania odpowiednich środków w celu zatrudniania osób niepełnosprawnych, m.in. takich jak zachęcanie pracodawców do zatrudniania osób niepełnosprawnych;

2. art. 27 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych z 13.12.2006 r., który postuluje tworzenie otwartego, integracyjnego i dostępnego dla osób niepełnosprawnych środowiska pracy, zapewnienia szkolenia zawodowego i kształcenia ustawicznego; popierania możliwości zatrudnienia i rozwoju zawodowego osób niepełnosprawnych na rynku pracy oraz pomocy w znalezieniu, uzyskaniu i utrzymaniu zatrudnienia oraz w powrocie do zatrudnienia; popierania możliwości samozatrudnienia i przedsiębiorczości;

3. art. 26 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z 14.12.2007 r. która stanowi, że Unia uznaje i szanuje prawo osób niepełnosprawnych do korzystania ze środków mających zapewnić im samodzielność, integrację społeczną i zawodową oraz udział w życiu społeczności.

Żadna z powyżej wymienionych umów międzynarodowych nie przewiduje, aby pomoc osobom niepełnosprawnym miała być udzielana w formie zwalniania z obowiązku opłacania lub umarzania składek członkowskich, zwłaszcza jeśli towarzyszy jej każdorazowo decyzja o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, które następnie trwa wiele lat i w zasadzie nigdy się nie kończy, zaś samo postępowanie o zwolnienie lub umorzeniowe trwa do kilkunastu miesięcy. Stąd też gdy mowa jest o barierach w ustawie o doradztwie podatkowym i uchwałach samorządowych, to przede wszystkim tymi barierami są sprawy natury ogólnej, jak brak procedur rozstrzygania sporów pomiędzy członkami korporacji, a jej władzami, brak terminów i sankcji za niezłatwianie spraw w terminie. Barierą jest także stosunkowo niski, jak na zawody zaufania publicznego poziom intelektualny i etyczny władz samorządowych, przejawiający się w „feudalnych” zapisach ustawy korporacyjnej i regulacji wewnętrznych samorządu zawodowego, a także feudalna mentalność

członków organów samorządu zawodowego, o czym była mowa w moim piśmie do Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 13 marca 2017r.

Możliwość zgłaszania postulatów i wniosków w praktyce wygląda tak, że od 2011 roku do dnia dzisiejszego nie otrzymałem żadnej odpowiedzi na postulaty i wnioski dot. implementacji do ustawodawstwa wewnętrznego samorządu zawodowego zapisów powołanych wyżej ustaw międzynarodowych, co wymagałoby, obecnie wprowadzenie zmian w Rozdziale VIa Zasady stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego – Zasad Etyki Zawodowej Doradcy Podatkowego, poprzez oparcie zasad kształcenia zawodowego na zasadach uzyskiwania i certyfikowania odpowiednich wąsko zakreślonych kwalifikacji zawodowych, które zazwyczaj są zamieszczane w ogłoszeniach o pracę. W regulacjach wewnętrznych nie są przewidziane płatne staże dla osób niepełnosprawnych, a także system zwolnień od obowiązku opłacania kosztów doskonalenia zawodowego dla osób niepełnosprawnych i brak jest powiązania tych stażów z system szkolenia zawodowego. W związku z powyższym nie ma żadnej korelacji pomiędzy przepisami regulującymi sytuację osób bezrobotnych i niepełnosprawnych, które przewidują odpowiednie formy wsparcia finansowego, jak np. opłacenie z funduszy: PFRON dla niepełnosprawnych lub urzędu pracy dla bezrobotnych 6 miesięcznych stażów zawodowych, czy kosztów kształcenia zawodowego, a regulacjami korporacyjnymi. Zwykłym pustostowiem jest zapewnienie Ministra Finansów i Rozwoju, że Krajowa Rada Doradców Podatkowych ma odpowiednie regulacje i wolę do ustalania indywidualnego sposobu podnoszenia kwalifikacji zawodowych dla osób bezrobotnych i niepełnosprawnych. Miałem tylko raz w 2011 r. możliwość przedstawienia osobiście członkom KRDP prośby o pomoc w podnoszeniu kwalifikacji zawodowych, która została natychmiast odrzucona. Uczynił to ówczesny przewodniczący KRDP [] twierdząc że udzielanie pomocy osobom bezrobotnym i niepełnosprawnym należy do Urzędów Pracy i tymi sprawami samorząd zawodowy w ogóle się nie zajmuje, gdyż byłoby to sprzeczne z zasadą wolnej konkurencji pomiędzy doradcami podatkowymi. Obecna przewodnicząca KRDP prof. [] natomiast nie odpowiedziała na moje pismo w sprawie.

Nie jest teoretycznie ani praktycznie możliwe rozwiązanie problemów osób niepełnosprawnych i bezrobotnych jedynie na gruncie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych, zapewniającej funkcjonowanie i finansowanie Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, czy też ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, regulującej prawa i obowiązki oraz status osób bezrobotnych oraz niepełnosprawnych poszukujących pracy. Technicznie nie jest też możliwe uzyskanie jakiegokolwiek pomocy od członków organu samorządu zawodowego, bo nie ma żadnych przepisów obligujących członków organów samorządu do działania, nawet w sferze uznaniowej, a w związku z tym samorząd także w kwestii podnoszenia kwalifikacji zawodowej takiej pomocy po prostu nie udziela i w tym zakresie nawet nie odpowiada na pisma zawierające postulaty i wnioski. Kończąc pragnę podkreślić, że: gdyby pomoc dla osób niepełnosprawnych i bezrobotnych mogłaby być efektywnie świadczona przez szkolenia dostępne w panelach typu mDoradca, czy też na bezpłatnych kursach, to z pewnością problemu zatrudnienia tych osób by nie było, jednak tak nie jest, gdyż okazanie pracodawcy lub klientowi dowodu, że bezrobotny lub niepełnosprawny skorzystał z takiego szkolenia lub panelu, jak dotąd jest bezskuteczne. Rozdział VIa Zasady stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego przy tym nie powinien być w ogóle częścią regulacji dot. etyki zawodowej, gdyż w obecnym kształcie stwarza jedynie ramy do polepszenia sytuacji materialnej organizatorów szkoleń³), a nie do podnoszenia kwalifikacji zawodowych doradców podatkowych⁴). Osobiście jak dotąd nie korzystałem z tych szkoleń, ale wiem z panelu mDoradca, gdzie zamieszczone są materiały i niekiedy relacje wideo, że nie są to szkolenia budujące kompetencje zawodowe. Nie zarzucam przy tym organizatorom szkoleń

I wykładowcom, że ich praca jest niskiej jakości, a jedynie że nie jest właściwie ukierunkowana z uwagi na cel jakiemu podnoszenie kwalifikacji zawodowych powinno służyć. Osobiście jestem także stroną wielu spraw majątkowych przed organami administracyjnymi i sądami cywilnymi, gdzie korzystam z instytucji pomocy prawnej. Niestety w powszechnym odczuciu, które także podzielam na podstawie własnych doświadczeń, prawnicy szkoleni w tych systemach podnoszenia kwalifikacji zawodowych, jakie obecnie są wdrożone w korporacjach prawniczych nie mają kompetencji zawodowych zapewniających obywatelom rzeczywiste prawo do sądu, przez który to termin należy także rozumieć prawo do profesjonalnej reprezentacji przez pełnomocników, reprezentujących różne zawody zaufania publicznego. Odbija się to na poziomie administracji publicznej i sądownictwa. Nieprofesjonalna działalność tych władz cały czas jest źródłem frustracji obywateli.

Przypisy

1) W ostateczności wszelkie spory w tym wystawianie tytułu egzekucyjnego, i jego egzekucja należy do sfery prawa cywilnego, materialnego i procesowej regulacji spraw z zakresu prawa pracy, gdzie bada się kwestie konstytucyjności jak i ważności oraz zgodności z zasadami współżycia społecznego czynności prawnych.

2) W stosunku do bezrobotnych doradców podatkowych w ogóle nie powinno mieć to miejsca, gdyż zwolnienie lub umorzenie powinno następować na mocy przepisów ustawy lub uchwały, i nie powinno mu towarzyszyć wszczynanie bezterminowo trwających postępowań dyscyplinarnych wobec osób, które przedstawiły zaświadczenia o statusie osoby bezrobotnej.

3) Ramy te są zabezpieczone przez katalog kar przewidzianych w ustawie o doradztwie podatkowym, obejmującym: upomnienie, nagane, zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres od 6 miesięcy do 3 lat oraz karę pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

4) Obowiązek doskonalenia zawodowego wynika z art 36 ust. 2 ustawy o doradztwie podatkowym. Natomiast w art. 51 ust. 1 pkt 10 ustawy zapisane są zadania przypisane Krajowemu Zjazdowi Doradców Podatkowych. Zgodnie z nim do zadań Krajowego Zjazdu należy m. in. określenie zasad stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych. W/w norma została uszczegółowiona poprzez wskazanie, iż przedmiotowe zasady zostaną umieszczone w zasadach etyki zawodowej, co znajduje wyraz w art. 51 ust. 1 pkt 8 lit. c) ustawy.

Podpis elektroniczny

